

Franca Treur
De woongroep

Roman

2014
Uitgeverij XL
Zoetermeer

Hoofdstuk 1

Ik heb zin om iets geks te doen en het wordt het huren van een Greenwheels-auto om mee naar Nieuw-Sloten te rijden.

Erik vindt het ook humor. Hij ziet Freddie z'n gezicht al.

‘Nemen we een fles wijn mee?’ vraagt hij.

‘Wijn bij beschuit met muisjes?’

‘Ik ga toch geen beschuit met muisjes eten. Freddie kent mij, die gaat mij geen beschuit met muisjes voorzetten. Die heeft netjes een lasagne in de oven staan, of gewoon burrito's met extra gehakt.’

Ik vind het lief, zoals hij weet hoe Freddie denkt.

Erik zet de radio aan om naar de fileberichten te luisteren.

‘Heb je ook zo'n visitegevoel?’ vraag ik. ‘Weet je zéker dat we te eten krijgen?’

‘Natuurlijk,’ zegt Erik. Freddie kennende zou die hem niet om halfacht bestellen als dat niet voor het eten was.

‘Ons,’ zeg ik. ‘Hij heeft mij ook uitgenodigd.’

‘Ja natuurlijk. Ik bedoel alleen maar: jou kent hij niet, althans niet zoals hij mij kent.’

Dat is zo. Zij kennen elkaar al sinds de brugklas. Alle nieuwe dingen hebben ze onafscheidelijk beleefd. Ik ken Freddie nog maar sinds Erik ook wel eens iets met mij beleeft.

‘Als je liever alleen gaat,’ zeg ik, ‘dan is dat ook goed. Dan ga ik een film kijken op mijn nieuwe plasmascherm. Dat vind ik toevallig helemaal niet erg.’ ‘Hé!’ zegt Erik. ‘Hou het een beetje leuk, wil je.’ Gisteren had ik ook al zo’n zin om iets gekst te doen. In de winkel was het opeens een plasmascherm dat mijn fantasie prikkelde en een halfuur later had ik de fantasie vervangen door plasma. Ook anno 2010 beleef ik de fijnste geluksmomentjes nog altijd op een ouderwetse koopavond. Afrekenen en dan hup, de doos mee op de bagagedrager.

Volgens de site staat de dichtstbijzijnde Greenwheels-auto vlak bij het Scheepvaartmuseum. Maar het is een Peugeot 107 en daar kan Erik bij Freddie niet mee aankomen, want Freddie zelf heeft alles zo goed voor mekaar. We reserveren de 207 aan de overkant van de Nieuwe Vaart. Daar moeten we Nieuw-Sloten wel mee kunnen halen.

‘Het is Nieuw-Sloten maar.’ Ik neem het laatste trekje van mijn sigaret en trap de peuk uit op de grond. Erik vertrouwt het niet. Wat wil ik daarmee zeggen? Hij houdt de kaart tegen de kaartlezer en het portier springt open. Ik leg de fles rode wijn op de achterbank bij de twee Facebook-blauwe kruippakjes in geschenkverpakking.

‘Wilt u een geschenkverpakking?’ had de vrouw in de

winkel gevraagd. 'Of is het voor uzelf?'

We rijden richting de ring. Zelfs Erik, die toch al z'n hele leven in Amsterdam woont, is nog nooit in Nieuw-Sloten geweest.

We draaien de ramen open. De wind is fris, maar de zon is nog lekker warm.

De radio meldt een file bij Best-West.

Ik heb eraan gedacht om een cd mee te nemen. We zijn op het moment helemaal *into* de Fleet Foxes. Ik was het het eerst, en daarna heeft het ook bij Erik iets in gang gezet. Hij neuriet de liedjes mee. Ik sla de maat op zijn knie.

'Je touchscreen zuigt,' zeg ik. 'Ik krijg de kaart niet groter.' Van mijn eigen telefoon is de batterij plat. 'Een beetje weg van de flats,' zeg ik even later. 'Ze wonen toch niet in zo'n satellietschotelbuurt? Vraag het anders even.'

'Nieuw-Sloten? Nee, hier heet het De Aker.'

Die blikken. Alsof we Amerikanen zijn die Amsterdam verwarren met Kopenhagen. Ik kijk op mijn telefoon, het is al tien over acht.

'Dit méén je niet,' zeg ik, als we na lang zoeken en vragen Freddie's straat in rijden.

De huizen zijn van kanariegele baksteen. Een deel van de straat heeft drie woonlagen. Op het geel is zonder te kijken of het mooi staat nog een verdieping van grijs

beton gezet. Het huis van Freddie en Caro heeft dat ook.

Erik draait zwijgend een van de parkeervakken in. Hij is erop voorbereid alles van Freddie mooi te vinden, tot en met het kanariegeel. Misschien ziet hij de lelijkheid er niet van in. Als je het niet ziet, word je er ook niet door in verlegenheid gebracht.

‘Makkelijk parkeren, hè,’ roept Freddie glunderend vanuit de deuropening. Hij vindt het volkomen vanzelfsprekend dat we met de auto zijn.

Hij trommelt met zijn vingers op het deurkozijn. Aan zijn voeten zitten sloffen die je ook klompen kan noemen. Ze zitten tussen klompen en sloffen in.

‘Zie je dat huis daar met die Golf voor de deur?’ Hij laat zijn stem zakken en wacht tot we een paar stappen dichterbij zijn.

We volgen zijn wijsvinger naar de overkant.

‘Daar zit een parenclub,’ fluistert hij. ‘Ik heb ze in het snotje. Zeg maar niet tegen Caro. Ze doet al een beetje jaloers.’

Ik had wel een tientje willen geven voor die blik. Je hoopt van jezelf dat je nooit zo zal kijken. Je hoopt het, maar voor hetzelfde geld hoort het bij een fase.

Freddie en Erik slaan elkaar op de schouders. Ze staan nu allebei een drempel hoger dan ik. Zo kunnen ze vanuit de hoogte op mij neerkijken. Ik ga op mijn tenen staan en kus Freddie vluchtig, ik ken hem tenslotte

niet zoals Erik hem kent. Maar hij drukt zijn lippen warm tegen mijn wangen. Ik voel een golf van sympathie door me stromen. Freddie is oké.

‘Caro is binnen,’ zegt Freddie.

Op de drempel neem ik nog even een diepe teug lucht. Ik hou niet zo van de geur van andermans huizen.

Binnen zijn de gordijnen halfdicht. We staren een tijdje in het rond om wat te wennen aan de bijna sacrale schemer die er hangt.

‘Wauw!’ zeggen we. Ze hebben er echt wat van gemaakt. Een houten vloer, een lange tafel met op de hoek een aankleedkussen, lichtgele crèmetubes, een stapeltje pampers. Er zijn twee grote gatenplanten, aan de muur hangt ingelijste kunst. Eén wand is tot de nok gevuld met boeken. In zijn vrije tijd pakt Freddie graag een keer een goed boek. Op de onderste rij staan vijftientwintig delen Winkler Prins.

En dan, achter ons, in de beige zithoek, bij het zachtgele schijnsel van een schemerlampje, zit vol glans en glimlach Caro met een baby.

Ik had graag nog wat naar haar gekeken, maar ze legt het kind voorzichtig naast zich neer op de bank, het spuugdoekje erbovenop, en staat op om ons te begroeten. Ze drukt Erik tegen zich aan en zoent hem alsof hij behouden terug is gekeerd van de grote vaart.

Freddie is een beetje pappig geworden, maar Caro ziet er heel gezond en blozend uit. Ze heeft een vreemd

luchtje bij zich. Iets zuurs. Misschien wast ze zich niet meer zo goed. Misschien heeft ze andere dingen aan haar hoofd dan zichzelf af te gaan zitten sponzen. Ze hebben wel twee badkamers, zeggen ze. Eentje boven en een op de tweede verdieping. De tweede verdieping staat nog helemaal leeg. Ze hebben er ook nog niet echt een plan voor. Misschien een atelier voor Caro, maar voorlopig komt ze nog nergens aan toe. Caro vindt het tijd dat we aandacht geven aan de baby's. Een ligt er boven in zijn bedje, de andere wil niet slapen. De baby die niet wil slapen kijkt me uitdrukkingloos aan. Hij heeft glimmende vetpukkeltjes, maar verder ziet hij er goed uit. Hij heeft het voorhoofd van Caro, wat een gelukje is. Freddie's voorhoofd heeft niet de gangbare halfronde vorm van een markies, maar die van een plat zonnescherf, zoals bij prehistorische mensen. Deze baby heeft netjes een markiesje.

'Ziet er goed uit,' zegt Erik. 'Goed gedaan.'

'Ja, hè?' zegt Caro.

'Is die andere net zo?' vraag ik.

Dat is niet zo. Ze zijn niet eeneiig. De ouders vinden dat maar beter ook. Je moet ze als twee individuen zien en niet als meer van hetzelfde.

We moeten Freddie z'n schuurtje bekijken. Althans, Erik moet het zien, maar ik wil niet bij Caro en de baby

blijven. Alle frisse lucht die ik binnenkrijg is meegenomen.

Freddie schuift een grote glazen deur opzij en we lopen zo van de kamer de tuin in. Er staat een schommelbank.

Het is echt een mooie avond. De eerste avond van het jaar dat je buiten kan zitten, als je een vest aantrekt. In de verte klinken kinderstemmen. Hoog en schril. Een vrouw roept: 'Joachim, doe wat mama zegt.'

Ik kijk over de schouderhoge schutting. De burens hebben ook een schommelbank. Er zit een vrouw in. Haar lange benen bungelen. Ze leest een vrouwenblad. Moeten de mensen hier niet eten? Wanneer eten ze?

De keuken is ruim en prachtig. Inbouwoven, vaatwasser, een leeg aanrechtblad, alles van het beste.

Erik wil weten hoeveel bar de espressomachine heeft. Het antwoord bevalt hem.

Ik snuif en snuif, maar niets wijst op de aanwezigheid van extra gehakt. Rottend fruit ruik ik. Een vuilniszak die vol zit.

'We konden er zo in,' vertelt Freddie als we weer bij Caro op de bank zitten. 'Deze vloer lag er al in toen we het kochten. De keuken was precies wat we wilden. Ik zei tegen Caro, we moeten het doen. Het schilderwerk was perfect in orde. Als we het zelf hadden moeten doen, hadden we ook voor wit gekozen.'

‘Alleen de kamer voor de jongens hebben we zelf nog blauw geverfd,’ vult Caro aan. Ze hebben hun hart in die blauwe wanden weten te leggen, zegt ze, zo hebben ze zich het huis meteen een beetje eigen gemaakt. Ik hoor hoe een robotstem tegen Caro terugpraat. Zo’n vrouwenstem als in een tomtom. Ze zegt obligate dingen over jezelf ergens thuis voelen. Hoe belangrijk dat is. Niemand kijkt me raar aan.

‘Iedereen die hier komt is verrukt over het gratis parkeren,’ zegt Freddie, zelf nog steeds verrukt.

Er is ook een parkje vlakbij. Alleen gras en bomen, geen struiken en heesters, maar dat vinden ze niet erg. Ze zitten niet op struiken en heesters te wachten. Oké, ze vangen wind, maar er kruipen ook pedo’s achter. Moet jij eens zeggen wat je liever hebt.

‘Hé, wat ruik ik,’ zegt Caro. ‘Heeft deze kerel een poepje gedaan?’ Ze loopt met het kind naar het aankleedkussen.

We kijken haar alle drie na. Haar billen schommelen. Grote billen. Legt Freddie daar zijn handen nog wel eens op?

‘Weet je Linda nog?’ vraagt Freddie. ‘Linda met de blafhoest.’ Hij is al bezig Linda’s blafhoest voor te doen. ‘Erger dan dit,’ zegt hij.

Erik lacht. ‘Stukken erger.’

‘Die hoest was in heel Uilenstede bekend,’ zegt Freddie. ‘Maar ze was wel aardig. En mooi was ze ook.’

Caro spitst haar oren. Ze wil wel horen hoe haar vriend over andere vrouwen praat.

‘Ze had een lok die ze plukje voor plukje met haargel opmetselde, en daarna ging er twee minuten lak op om te fixeren. Pssssssssss,’ doet Freddie de spuitbus na. ‘Pssssssssssssssssssssss. Als je ’s avonds in je bed lag te wachten tot het hoesten weer begon, dan kon je haar wel wat aandoen. Niks hielp, oordoppen, niks!’

Op de wc hangt een foto van het gezin. Caro ligt bleek en zorgelijk in een ziekenhuisbed. Ze heeft in elke arm een in badstof gewikkelde baby, Freddie hangt er schuin tegenaan met een arm om Caro’s nek. Eronder staat in gekalligrafeerde computerletters: *The best things in life aren’t things.*

Ik kijk nog eens goed naar Caro’s gezicht. Ze kijkt ernstig en lief tegelijk. Alsof ze het leven ten volle snapt en omarmt. Zo’n foto is van mij niet te maken.

Caro is niet in de kamer. De baby ligt bij Erik op schoot. Op de salontafel ligt een fototoestel.

‘Hoe is het in dat hok van jou?’ vraagt Freddie. ‘Heb je nog muizen?’

‘Ik heb ze al een jaar niet meer gezien,’ zegt Erik.

‘Caro wil een poes,’ zegt Freddie. ‘Ik zeg, als de jongens wat groter zijn, krijg jij van mij een poes.’

‘We hebben wijn,’ zeg ik. ‘Die ligt nog in de auto.’ Ik